

sagde Eberhard lidt afvisende. »Men ogsaa i den Henseende vil Lægen bedst kunne give Besked.«

Trods sine gode Forsætter havde Per ikke helt kunnet lade være med at spejde ogsaa i Broderens Udtryk efter den Triumf, han mest af alt frygtede. Men Eberhard stod med Ryggen til Lyset, og desuden var hans Ansigt med det fremtrædende Underbid i endnu højere Grad end Søsterens en ubevægelig Lædermaske, hvis Liv helt var samlet i Blikket.

Per føjede sig nu efter hans Ønske; kun bad han om, at der maatte blive sendt Bud efter den Professor Larsen, han engang før havde raadspurgt i et lignende Tilfælde. Men denne Anmodning blev taget ham ret ilde op baade af Eberhard og Signe. De saae paa hinanden, og Broderen sagde:

»Vi har jo vor Huslæge. Han er ganske vist ikke Professor; men det er en Mand, til hvem vi har fuld Tillid.«

»Moder havde ingen anden«, tilføjede Søsteren.

Per forstod dem ikke straks; men da det gik op for ham, at de opfattede hans Ønske som en utidig Vigtighed, et Forsøg paa at gøre sig til af fornemme Vaner, æggede denne Miskendelse ham, saa han nu paa det bestemteste modsatte sig at blive tilset af nogen anden Læge end den, som engang før havde undersøgt ham, og som derfor bedst var i Stand til at dømme om hans Tilstand.